

Nr 30

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om skatteplikt beträffande familjebostads- och bränslebidrag till egnahemsägare.

(2:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 353 av herrar *Gustaf Elofsson* och *Herbert Hermansson* samt II: 169 av herr *Persson* i Norrby m. fl. har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att sådana statliga och kommunala bidrag för nedbringande av bostadskostnaderna, som avses i Kungl. Maj:ts kungörelse nr 79/1953, vid tillämpningen av kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt skall betraktas som skattepliktig inkomst».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 353.

Enligt den i motionerna avsedda *förordningen den 13 mars 1953 om skattefrihet för vissa bidrag till nedbringande av bostadskostnader* (SFS nr 79/1953) skall statliga bidrag, som utgått för nedbringande av hyra eller annan årskostnad för bostadslägenhet eller egnahemsfastighet och som direkt tillgodoförts hyresgäst genom hyresavdrag eller egnahemsägare genom nedsättning av amortering, ränta eller annan kapitalkostnad eller tomträttsavgäld eller ock bostadsrättsinnehavare genom nedsättning av årlig avgift till bostadsrättsföreningen, vid tillämpning av kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt icke för hyresgästen, egnahemsägaren eller bostadsrättsinnehavaren utgöra skattepliktig inkomst. Skattefriheten skall gälla jämväl i fråga om kommunala bidrag, som utgått i samma syfte och likartad form som nämnda statliga bidrag. I kungörelsen stadgas vidare att den omständigheten, att en vid inkomstberäkningen i och för sig avdragsgill omkostnad helt eller delvis guldits med sådana bidrag, som ovan sagts, icke må föranleda att avdrag vägras för omkostnaden i fråga.

Beträffande de bostadsbidrag, som i förevarande sammanhang är av intresse, lämnades en utförlig redogörelse i proposition nr 52 till 1953 års riksdag. Här må endast nämnas följande. Bestämmelser om hyresavdrag infördes första gången genom en kungörelse den 4 september 1935 (nr 512), vilkens rubrik sedermera ändrats till kungörelse om lån och bidrag av statsmedel för beredande av *hyresbostäder* åt mindre bemedlade, barnrika famil-

jer. Den 27 maj 1938 utfärdades en kungörelse (nr 247) med motsvarande bestämmelser för beredande av bostäder i *egnahem*.

Vid 1947 års riksdag beslöts en omläggning av den statliga låne- och bidragsverksamheten till förmån för bostadsförsörjningen. Genom omläggningen ersattes bland annat det dittillsvarande familjebidraget med ett familjebostadsbidrag till familjer med minst två minderåriga barn och bosatta i nyuppförda eller ombyggda hus. Detta bidrag utgår från nämnda anslag till hyresrabatter för mindre bemedlade, barnrika familjer. Bestämmelser om familjebostadsbidrag har meddelats i *kungörelsen den 30 juni 1948 (nr 547) om familjebostadsbidrag och bränslebidrag*. Enligt kungörelsen utgår dylika bidrag »för att sänka de årliga bostadskostnaderna för familjer med flera barn samt befordra en förbättring av bostadsstandarden». Familjebostadsbidrag, som utgår för familj, bosatt i familjemedlem tillhörigt enfamiljs- eller tvåfamiljshus skall jämte bränslebidrag tillgodoföras familjen genom avdrag å lånekostnaderna (räntor, amorteringar och eventuell tomt-rättsavgift). Familjebostadsbidrag och bränslebidrag för familj, bosatt i fastighet av annat slag, skall, där så är möjligt, utanordnas genom avdrag å hyra eller årlig avgift till bostadsrättsförening men må i särskilda fall tillgodoföras familj på annat lämpligt sätt; det får dock icke utbetalas konstant till familjen. Familjebostadsbidrag utgår numera med 150 kronor för varje barn. För familjer med små inkomster må beviljas en förstärkning med 210 kronor för familj och år. Bränslebidragets belopp är i båda fallen beroende på i vilken del av landet bostaden är belägen och utgör 240—300 kronor i fråga om enfamiljshus och 150—210 kronor i fråga om annat hus. Bidragen må tillhoppa icke överstiga årshyra eller årlig avgift.

För att helt familjebostadsbidrag och bränslebidrag skall utgå, må mannens och hustruns sammanlagda beskattningsbara inkomst icke överstiga ett i förhållande till barnantalet bestämt belopp. Överstiger den beskattningsbara inkomsten detta belopp med högst 1 500 kronor kan bidrag utgå med reducerat belopp.

Beträffande bränslebidrag må nämnas, att sådana enligt brev den 3 september 1948 och den 29 juni 1950 utgår även till familjer, som åtnjuter förmån av hyresavdrag eller familjebidrag enligt 1935 och 1938 års förenämnda kungörelser eller enligt i dessa kungörelser angivna grunder. Bränslebidraget tillgodoföres därvid familjen på motsvarande sätt som familjebidraget.

Att märka är att familjebidrag enligt 1935 och 1938 års kungörelser i vissa fall fortfarande utgår. I många fall utbytes redan beviljade familjebidrag mot familjebostadsbidrag; såvitt avser familjebidrag i flerfamiljshus, kan antagas att samtliga inom de närmaste åren kommer att ha utbytts mot familjebostadsbidrag.

I några städer förekommer *helt kommunala bostadsbidrag*.

Rörande *beskattningen av bostadsbidrag* före ikraftträdandet av förenämnda i motionerna åberopade förordning den 13 mars 1953 må nämnas, att

bestämmelser rörande den skatterättsliga behandlingen av dessa bidrag återfanns endast i *förordningen den 15 juni 1935 (nr 319) angående skattefrihet för viss förmån av hyresavdrag*. Enligt dessa bestämmelser skulle förmån, vilken såsom hyresavdrag tillgodokom mindre bemedlad, barnrik familj från å riksstaten uppfört anslag för främjande av bostadsförsörjning för dylika familjer, vid tillämpning av kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (sedermera förordningen om statlig inkomstskatt) ej utgöra skattepliktig inkomst. Enligt ordalagen var förordningen endast tillämplig å bidrag, som utgick till mindre bemedlade, barnrika familjer i hyreshus; vid tiden för förordningens tillkomst var detta den enda bidragsform som fanns på detta område. Förordningen skulle således enligt ordalydelsen ej vara tillämplig å bidrag till familjer i egnahem och ej heller å bidrag till sådana i hyreshus bosatta familjer, som ej enligt gällande bidragsbestämmelser betecknas såsom barnrika. Slutligen skulle bidrag till ogifta utan barn falla utanför förordningens tillämplighetsområde. Av de i det föregående omnämnda bidragen skulle alltså i enlighet härmed endast förmån av hyresavdrag enligt 1935 års kungörelse och familjebostadsbidrag eller bränslebidrag till familjer i flerfamiljshus vara att hänföra under förordningens bestämmelser.

På grund av dessa förhållanden uppkom i vissa fall tveksamhet angående skatteplikten för bidrag av hithörande slag. Främst gällde detta de bidrag, som tillkom egnahemsägare. Tveksamheten tog sig bl. a. uttryck däri, att beskattningsnämnderna i sin praxis på detta område kom till olika resultat. I syfte att få denna olägenhet undanröjd gjordes hos Kungl. Maj:t vissa framställningar om reglering av nämnda beskattningsfrågor.

Frågan om uttrycklig skattefrihet för familjebidrag enligt 1938 års kungörelse bragtes vidare under riksdagens prövning genom motionen II: 305 (av herr Johansson i Stockholm m. fl.) vid 1948 års riksdag. I anledning av motionen anförde bevillningsutskottet i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 50 bl. a. följande.

Det tillkommer givetvis icke utskottet att taga ställning till denna tolkningsfråga, vilken, såvitt utskottet har sig bekant, icke varit föremål för skattedomstolarnas prövning. Då emellertid olika uppfattningar i detta hänseende kommit till uttryck vid tillämpningen, finner utskottet önskvärt, att den oklarhet, som här råder, genom införande av tydligare bestämmelser undanröjes. Utskottet vill härvid påpeka, att förmånen av hyresavdrag enligt 1935 års kungörelse och familjebidraget enligt 1938 års kungörelse utgå från ett och samma anslag å riksstaten, vilket anslag från och med budgetåret 1944/45 benämnes »Hyresrabatter för mindre bemedlade, barnrika familjer». Även om de båda bidragsformerna i så måtto äro olika, att hyresavdraget enligt 1935 års kungörelse utgår för en förhyrd bostad, medan däremot familjebidraget enligt 1938 års kungörelse gäller en bostad, som innehaves med äganderätt, är dock syftet med dessa förmåner detsamma. I båda fallen avses att bereda hjälp åt mindre bemedlade, barnrika familjer. Bägge bidragsformerna ha sålunda tillkommit i barnens intresse. På grund härav och då hyresavdraget enligt 1935 års kungörelse är undantaget från skatteplikt, synas utskottet vissa skäl kunna anföras för att även familjebidraget enligt 1938 års kungörelse bör vara fritaget från beskattning.

Emellertid anser sig utskottet icke böra, såsom i motionen yrkats, föreslå skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om förslag i ämnet. 1946 års riksdag har på förslag av samma års bevillningsutskott i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt om en översyn av reglerna om skattefrihet för vissa slag av intäkter i syfte att åvägabringa en samordning mellan dessa regler och de sociala förmånerna. Denna översyn har visserligen ännu icke kommit till stånd, men utskottet förutsätter, att så kommer att ske så snart tillfälle därtill gives. Enligt utskottets mening bör spørsmålet om den skatterättsliga behandlingen av de ifrågavarande familjebidragen därvid tagas under övervägande. Vid denna omprövning bör uppmärksamhet ägnas även åt de bidragsformer, som vid den år 1947 beslutade omläggningen av den statliga låne- och bidragsverksamheten till förmån för bostadsförsörjningen ersatt familjebidragen, liksom även åt andra därmed jämförliga bidragsformer. Med hänsyn härtill avstyrker utskottet det i den förevarande motionen framställda yrkandet.

Till fullgörande av ett den 2 februari 1952 till 1951 års bostadsutredning under hand lämnat uppdrag att till socialdepartementet inkomma med en utredning rörande beskattningen av familjebidrag, familjebostadsbidrag och bränslebidrag överlämnade bostadsutredningen till chefen för socialdepartementet en av utredningens expert, taxeringsinspektören Herman Malmer, utarbetad och av bostadsutredningen godkänd promemoria, i vilken anfördes bl. a. följande.

Skäl kunna anföras för att frågan om skatteplikt för ifrågavarande bostadsbidrag löses i samband med en utredning om skatteplikten för sociala bidrag över huvud eller åtminstone för alla sociala bidrag, vilka äro avsedda att komma barn till godo eller för vilkas åtnjutande barnförsörjningskostnaderna äro bestämmande. Av anledningar som ovan berörts synes emellertid en dylik allmän utredning icke kunna avvaktas, utan torde förordningen nr 319/1935 böra ersättas med ny författning. Denna författning synes böra givas det innehåll, att barnfamilj — jämväl ensamstående med barn — tillgodokommande förmån av hyresavdrag, familjebidrag, familjebostadsbidrag och bränslebidrag enligt kungörelserna nr 512/1935, 247/1938 eller 547/1948 eller enligt bestämmelser, utfärdade i anslutning till dessa kungörelser, ävensom av kommunalt bidrag i liknande form och med likartat syfte ej skall vid tillämpning av kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt utgöra skattepliktig inkomst.

För det fall att en bestämmelse av detta innehåll gives, förutsättes, att egnahemsägare vid beräkning av inkomst av fastighet blir berättigad till avdrag för de totala utgifterna för räntor och tomträttsavgäld även till den del dessa kunna beräknas ha guldits genom att bidrag av här avsett slag tillgodoförts ägaren i form av avdrag å lånekostnaderna. En motsatt ståndpunkt skulle innebära, att bidraget i realiteten icke i sin helhet bleve skattefritt, och nödvändiggöra särskilda regler om proportionering av bidraget mellan ränta, amortering och eventuell tomträttsavgäld.

Frågan blev ånyo föremål för riksdagens uppmärksamhet genom en motion till 1952 års riksdag (II: 376 av herrar Lager och Dahlgren). Samma års bevillningsutskott avstyrkte i sitt betänkande nr 26 motionen, därvid utskottet anförde bl. a., att då bostadsutredningens förenämnda promemoria vore föremål för överväganden inom social- och finansdepartementen sak-

nades anledning att förorda skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet. Betänkandet godkändes av riksdagen.

Genom proposition nr 52 förelades 1953 års riksdag förslag till den i motionerna återopade förordningen om skattefrihet för vissa bidrag till nedbringande av bostadskostnader. Till stöd för förslaget anförde departementschefen bl. a. följande.

Bostadsutredningen har vid sitt ställningstagande till skattefrågan utgått från att i beskattningsavseende enahanda regler bör gälla beträffande förmån av hyresavdrag enligt förenämnda 1935 års kungörelse, familjebidrag enligt 1938 års kungörelse samt familjebostadsbidrag och bränslebidrag, vilka samtliga utgår från anslaget till hyresrabatter för mindre bemedlade, barnrika familjer. Till denna ståndpunkt kan jag för min del ansluta mig. Syftet med bidragen är ju att främja sådana familjers bostadsförsörjning, oavsett huruvida de är bosatta i hyreshus eller egnahem. Den omständigheten att det i det senare fallet blir fråga om inkomst av förvärvskällan annan fastighet bör i detta sammanhang ej tillmätas avgörande betydelse. Skillnaden mellan bidrag till egnahemsägare och bidrag till hyresgäster är särskilt i fråga om familjebostadsbidragen obetydlig. Bidragen utgår med ungefär samma belopp till hyresgäster och egnahemsägare och förutsättningarna för bidragens erhållande är i stort sett desamma.

Enligt min mening bör det icke ifrågakomma att nu taga bort den skattefrihet som gäller i fråga om de bidragsformer, på vilka 1935 års skatteförordning anses tillämplig. Följden av den nyss förda argumenteringen blir då att beskattningsfrågan bör lösas så att samtliga nu ifrågavarande bidrag — hyresavdrag, familjebidrag, familjebostadsbidrag, bränslebidrag och tre-kronorsbidrag — undantages från skatteplikt. Denna lösning har även i allmänhet förordats i de tidigare nämnda framställningarna och remissyttrandena. Med hänsyn till att flertalet bidrag i praxis icke beskattas torde genomförandet av denna skattefrihet medföra ett relativt begränsat skattebortfall.

Ett särskilt skäl för sådan skattefrihet utgör det förhållandet att bidragen i huvudsak är avsedda att utgå till familjer med barn och alltså att anse såsom en samhällets hjälp till familjen för bestridande av kostnaderna för barnen. Det kan i detta sammanhang anmärkas, att familjebostadsbidragens storlek i huvudsak ej växlar med bostadens storlek utan i princip är beroende på barnantalet.

Med hänsyn till det anförda förordar jag att bestämmelser införes om skattefrihet för samtliga nu ifrågavarande bidrag.

Beträffande de kommunala bidragen till främjande av bostadsförsörjning för mindre bemedlade, barnrika familjer och för ensamstående mödrar med barn har bostadsutredningen uttalat att det vore önskvärt att dessa bidrag förklarades skattefria. Någon invändning mot att de kommunala bidragen behandlas på samma sätt som motsvarande statliga har ej gjorts i remissutlåtandena. För egen del har jag ej heller något att erinra häremot. Jag vill emellertid understryka att det i detta sammanhang endast är fråga om direkta motsvarigheter till de statliga familjebidragen och familjebostadsbidragen. I den mån kommunerna lämnar bidrag av annan art till bostadskostnader — exempelvis bostadstillägg inom folkpensionslagstiftningens ram — bör de här föreslagna bestämmelserna om skattefrihet icke vara tillämpliga; för folkpension gäller som förut nämnts särskilda beskattningsregler.

Till genomförande av förslaget om skattefrihet för bidrag till egnahemsägare (bostadsrättsinnehavare) har bostadsutredningen förutsatt, att egnahemsägaren vid beräkning av nettointäkten av fastigheten skulle äga åtnjuta avdrag för den del av räntan å lånat kapital liksom för den del av tomträttsavgälden som erlagts medelst bostadsbidraget. Häremot har av vissa remissinstanser, nämligen länsstyrelserna i Kalmar och Västmanlands län, gensagor rests. En sådan avdragsrätt är emellertid nödvändig för att få full likställighet i beskattningshänseende mellan bidragen till hyresgäster och bidragen till egnahemsägare. Den omständigheten att bidraget av olika skäl icke utbetalas kontant till egnahemsägaren utan användes för gäldande av ränta och amortering avseende lån å fastigheten bör icke föranleda till att räntekostnaden skall anses ha guldits av annan än den skattskyldige. Som riksskattenämnden och kammarrätten påpekat är emellertid en klarläggande bestämmelse måhända erforderlig för att avdrag skall kunna medges. Jag förordar därför att en särskild föreskrift meddelas till den omständigheten, att en vid inkomstberäkningen i och för sig avdragsgill omkostnad helt eller delvis guldits med bidrag i enlighet med vad nyss nämnts, icke må föranleda att avdrag vägras för omkostnaden i fråga.

Propositionen tillstyrktes av 1953 års bevillningsutskott i dess betänkande nr 22, därvid utskottet bl. a. anförde.

Beträffande egnahemsägare har den rådande oklarheten hänfört sig ej endast till frågan om bidragen vore skattepliktiga utan jämväl till spørsmålet huruvida sådan skattskyldig vid beräkning av nettointäkt av fastighet vore berättigad till avdrag för ränta och tomträttsavgäld i den mån dessa kostnader erlagts medelst bostadsbidraget. Liknande spørsmål har även förelagat beträffande bostadsrättsinnehavare. I denna fråga intar propositionsförslaget den ståndpunkten att avdrag skall medgivas.

De beskattningsfrågor, som beröres av förevarande förslag, utgör en del av den större frågan om förhållandet mellan beskattning och sociala förmåner över huvud taget. Utskottet finner därför, att det skulle varit mest följdriktigt att föreliggande spørsmål fått prövas i samband med den utredning, som begärts av 1946 års riksdag rörande översyn av reglerna om skattefrihet för vissa slag av intäkter i syfte att åvägabringa en samordning mellan dessa regler och de sociala förmånerna. Å andra sidan kan icke förnekas, att frågan om bostadsbidragens skatterättsliga behandling fått en sådan aktualitet, att tillräckliga skäl kan anses föreligga att på sätt som skett genom förevarande förslag utbryta detta problem ur det större sammanhanget och ge detsamma en provisorisk lösning. Utskottet kan med hänsyn till det sist anförda tillstyrka en sådan lösning, och utskottet har ej heller funnit anledning till erinran mot det föreliggande författningsförslaget.

Betänkandet godkändes av riksdagen.

I de nu förevarande motionerna anföres bl. a. att ifrågakavande bostadsförmåner vore mycket förmånliga och bleve än förmånligare därigenom att de nämnda bidragen vore helt fria från beskattning. Tack vare familjebostads- och bränslebidragen kunde egnahemsägare få sina årskostnader för bostaden helt eller delvis betalda av det allmänna och dessutom i sin inkomstdeklaration få draga av dessa omkostnader. För egnahemsägare med många barn kunde familjebostads- och bränslebidragen överskjuta de årliga kapitalkostnaderna för bostaden, och då finge vederbörande tillgodo-

räkna sig överskottet för avbetalning av egnahemslånet eller, om sådant lån icke beviljats, motsvarande lån i enskilda kreditinrättningar. Även om här vore fråga om familjer i små ekonomiska omständigheter, som väl behövde hjälp från det allmänna för att skaffa sig en fullvärdig bostad, måste man dock fråga sig, om det vore rimligt att de erhöle fullständig skattefrihet för de bidrag de erhöle från det allmänna. Det borde väl vara en riktig princip att de summor de erhöle i bidrag från det allmänna för att nedbringa hyran eller bostadskostnaderna för egnahem räknades som inkomst, som skulle beskattas i vanlig ordning. Det kunde erinras om att folkpensionen ingalunda vore fri från beskattning. Beträffande familjebostads- och bränslebidrag kunde vidare framhållas, att en familj under en viss tid kunde få behålla dessa bidrag, även om inkomsten stigit över den gräns, över vilken familjen inte vore berättigad till dessa bidrag. Det föreskrevs nämligen i vederbörande författning, att beslut om indragning eller nedsättning av bidragen skulle fattas först när det två år i rad konstaterats, att vederbörande familjs inkomst låge över gränsen för bidragsberättigande.

Utskottet. Familjebostadsbidrag och bränslebidrag utgår till mindre bemedlade, barnrika familjer jämlikt ett flertal författningar, bl. a. kungörelsen den 30 juni 1948 (nr 547), varjämte vissa kommunala bidrag av liknande art förekommer. I förordningen den 13 mars 1953 (nr 79) stadgas, att ifrågakarande bidrag icke skall utgöra skattepliktig inkomst, samt att om en i och för sig avdragsgill omkostnad guldits med sådant bidrag, detta icke skall föranleda att omkostnaden blir icke avdragsgill.

I de föreliggande motionerna har yrkats, att de bidrag, som avses i sistnämnda förordning, skall utgöra skattepliktig inkomst. Enligt motionärernas mening vore det icke rimligt, att fullständig skattefrihet erhöles för dessa bidrag och att egnahemsägare dessutom finge verkställa avdrag för räntor som erlagts med bidraget. Vidare framhålles, att en familj kunde få behålla bidraget, även om inkomsten stigit över gränsen för bidragsberättigandet. Beslut om nedsättning eller indragning av bidragen skulle nämligen fattas först när vederbörandes inkomst två år i rad legat över nämnda gräns.

Av den ovan lämnade redogörelsen framgår, att skattefrihet för bidrag av ifrågakarande slag infördes redan genom förordningen den 15 juni 1935 (nr 319). Denna förordning var emellertid enligt ordalydelsen endast tillämplig å bidrag, som utgick till mindre bemedlade, barnrika familjer i hyreshus enligt kungörelsen den 4 september 1935 (nr 512). Sedan emellertid ytterligare ett flertal bestämmelser om bostadsbidrag tillkommit, uppkom oklarhet beträffande den skatterättsliga behandlingen av dessa, vilket i olika sammanhang påtalades. Då det icke ansågs böra ifrågakomma att borttaga den skattefrihet, som gällde i fråga om de bidragsformer, på vilka 1935 års skatteförordning var tillämplig, framstod det såsom följdriktigt att samtliga ifrågakarande bidrag undantogs från skatteplikt.

Utskottet vill till en början erinra om att åtskilliga invändningar riktats mot en beskattning av ifrågavarande bidrag, bl. a. på grund av de praktiska svårigheter, som därvid skulle uppkomma. Sålunda har framhållits, att om förmånerna beskattades, kunde inkomstspärren icke bibehållas vid en viss beskattningsbar inkomst. En familj, vars beskattningsbara inkomst låge omedelbart under inkomstgränsen, bleve då berättigad till avdrag, men samtidigt skulle den beskattningsbara inkomsten genom bidraget stiga över gränsen och sålunda bidragsrätten gå förlorad. Tydligt måste därför inkomstspärren konstrueras på annat sätt, exempelvis så att den för senare år än det då bidraget beviljades bestämdes till viss beskattningsbar inkomst minskad med förmånens, eventuellt även andra sociala förmånens belopp. Då vidare bidragen icke passerade den bidragsberättigade, torde han icke alltid ha en klar uppfattning av beloppet. Både på grund härav och på grund av den bristande förståelse, som torde komma att möta en beskattning av detta slag, kunde det befaras att beloppen bleve ofullständigt deklarerade. Av stor betydelse syntes även vara, att något avdrag för källskatt icke gärna kunde ifrågakomma vid utbetalning av ifrågavarande bidrag. Beskattning av bidraget skulle sålunda i allmänhet resultera i kvarstående skatt.

Beträffande den i motionerna berörda frågan, att egnahemsägare kan erhålla avdrag för omkostnader, vilka erlagts med bostadsbidrag, får utskottet endast hänvisa till uttalandet i proposition nr 52 till 1953 års riksdag, att en sådan avdragsrätt är nödvändig för att få full likställighet i beskattningshänseende mellan bidragen till hyresgäster och bidragen till egnahemsägare.

Såsom av 1953 års bevillningsutskott uttalades utgör emellertid det nu föreliggande spörsmålet endast en del av den större frågan om förhållandet mellan beskattning och sociala förmåner överhuvud taget. Frågan om bostadsbidragens beskattning hade emellertid fått en sådan aktualitet, att tillräckliga skäl kunde anses föreligga att utbryta problemet ur det större sammanhanget och ge det en provisorisk lösning. Med hänsyn till vad sålunda förekommit kan utskottet icke förorda någon ändring i den år 1953 fastställda regleringen av denna fråga. I anledning av vad i motionerna anförts därom, att folkpensionsförmånerna utgjorde skattepliktig inkomst, vill utskottet erinra om att vid den utredning om en sänkning av den statliga inkomstskatten, som 1950 års skattelagssakkunniga har att verkställa, jämväl skall undersökas möjligheterna att fritaga folkpensionsförmånerna från beskattning. Utskottet anser sig med avseende å det anförda icke kunna tillstyrka bifall till de föreliggande motionerna.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 353 av herrar Gustaf Elofsson och Herbert Hermansson samt II: 169 av herr Persson i Norrby m. fl. om skatteplikt beträffande familje-

bostads- och bränslebidrag till egnahemsägare icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 24 mars 1955

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Spetz, Franzon,
Söderquist, Velander, Niklasson och Snygg, fröken Ranmark samt herr
Bengtson; ävensom

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Sjölin, Brandt, Vigels-
bo, Allard, Kärrlander, Strandh, Henriksson, Anderson i Sundsvall och
Nilsson i Svalöv.